

Dai Carter

Kamp Van Koningsbrugge / 31 okt 2020

De droom om commando te worden is bij mij ontstaan toen ik ongeveer 15 jaar oud was. Mijn middelbare schoolperiode verliep in die tijd moeizaam. Ik was geen voorbeeldige leerling. Dat had een aantal redenen, maar vooral mijn toenmalige thuissituatie zorgde voor veel onrust.

Mijn ex-stiefvader vroeg mij op een dag of ik wel eens had nagedacht over het leger. Hij vertelde verhalen over zijn vader die

Engelandvaarder was en commando was geworden. Zijn vader diende ook in Nederlands-Indië en al deze verhalen inspireerde mij. Ik speurde het internet af naar informatie over de commando's.

Al snel stond mijn beslissing vast. Mijn ouders waren totaal niet blij met deze keuze, maar ik bleef volharden. Alleen één ding stond mij nog in de weg, ik was te jong! Ik was namelijk 15 jaar en moest nog twee jaar wachten tot ik mij officieel kon aanmelden bij het **Korps Commandotroepen** (KCT). Toch vond ik de mogelijkheid om het Oriëntatie Jaar Koninklijke Landmacht te volgen aan het ROC. Toen ik 16 was startte ik de opleiding, rondde dit in een jaar af en melde mij aan voor de Luchtmobiele opleiding.

Ik behaalde mijn rode baret en ging al snel op uitzending naar Afghanistan, daar vierde ik mijn 19e verjaardag. De eerste verjaardag die ik in het buitenland vierde, maar waarvan er nog vele zouden volgen.

Halverwege de uitzending heb ik mij aangemeld voor de Kennismakingsdagen van het Korps Commando Troepen (KCT). Al snel na mijn thuiskomst stond ik op het station in Roosendaal voor de start van de Kennismakingsdagen. De kennismakingsdagen duren drie dagen en na het succesvol behalen van deze dagen begon ik in de winter van 2009 aan aan de Elementaire Commando Opleiding (ECO).

Het moment dat ik de tranenpoort binnenliep en het geschreeuw van alle commando's hoorde die ons op stonden te wachten, zal ik nooit meer vergeten.

Dai Carter

De 8 wekende durende ECO was ontzettend zwaar. In de eerste week kreeg ik last van 'een lopers knie', een oude blessure. Ik had daar zo veel last van dat ik begon te twijfelen of ik zo de opleiding wel zou halen.

De arts gaf aan dat het geen blijvend letsel opleverde en mijn maatjes motiveerde mij om door te gaan. Ik zette door. Het waren fysiek en mentaal de 8 zwaarste weken van mijn leven, maar ik haalde mijn groene baret!

Ik was toen 20 jaar oud, vrij jong nog. De meeste jongens die de opleiding halen zijn namelijk gemiddeld 25 jaar oud.

Het moment dat ik de tranenpoort binnenliep en het geschreeuw van alle commando's hoorde die ons op stonden te wachten, zal ik nooit meer vergeten.

Dai in overleg met de andere instructeurs

In mijn tijd bij het KCT ben ik 8 keer op missie geweest naar 4 verschillende conflictgebieden. Daarnaast heb ik de hele wereld over gereisd voor oefeningen en cursussen. Als 'Medic' was ik op medisch gebied verantwoordelijk voor mijn team. Als één van hen gewond zou raken dan was het mijn verantwoordelijkheid ze in leven te houden. Een verantwoordelijkheid die ik met eer droeg.

De 10 jaar die ik bij het KCT diende hebben mij enorm veel geleerd over de wereld, de verschillende culturen, het overstijgen van fysieke en mentale grenzen, maar vooral ook hoe bijzonder het is om deel uit te maken van dit selecte gezelschap.

Je gaat voor elkaar door het vuur en de band die gecreëerd wordt is niet te breken. Meer dan een jaar geleden verliet ik het KCT en gaan er weinig dagen voorbij dat ik niet denk aan mijn broeders en de ervaringen die ik met hen deelde.

Nu werk ik samen met Ray en kan ik mijn ervaringen delen tijdens de trainingen en lessen die geef bij Defensie en andere organisaties binnen de overheid.